

Уилям Оксбридж

КОЛОНИЯТА

София, 2024

© Издателство „Изток-Запад“, 2024

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Уилям Оксбридж, автор, 2024

© Стефан Стайков, художник на корицата, 2024

ISBN 978-619-01-1433-8

Уилям Оксбридж

КОЛОНИЯТА



Уилям Оксбридж е псевдоним на известен български
бизнесмен, който иска да остане анонимен.

11 юни 2019 г., Кеймбридж, Англия

— Искате ли още една бира, сър?
 Русото момиче с коса, вързана на конска опашка, се усмихваше мило на Сам. Синьото поло под униформената престилка беше в тон с очите ѝ. „Шведка или датчанка, най-вероятно втори курс, хуманитарна специалност.“ Хоби на Сам бе да анализира външните белези и да си прави изводи за хората, базирани на наблюденията си. Засега успеваемостта му бе около 60%, но Сам твърдо бе решил да продължава, докато достигне 80%, а защо не и 90%. Как щеше да използва този талант, още не бе решил; засега се забавляваше.

– Будвайзер, моля. И ако не е тайна, откъде сте?

– От Копенхаген, сър, трети курс английска литература в Кингс Колидж. А вие?

– Уча в Тринити, иначе съм от Германия.

– Ооо, Тринити! Приятно ми беше, но работата ме чака. – Момичето се завъртя и забърза към кухнята и след минута новата бира вече правеше компания на вече изпитите две.

„Две от три не е зле. А дали е втори или трети курс, не е толкова от значение. Може би трябваше да ѝ взема номера.“ Сам се усмихна самодоволно на анализаторските си умения. От тринайсетгодишен Самюел знаеше, че е привлекателен за противоположния пол. Ръстът му от 189 см, съчетан с руса коса и топли кафяви очи, действаше като

магнит на момичетата. Лицето му бе по-скоро нежно, но също така наследило нордическите черти на прадедите му. За съжаление, тези природни дадености не се връзваха със стеснителния му характер. Младежът бе изкарал пубертета в четене на книги от всякакъв жанр, упорито учене и решаване на задачи по математика и физика. За първи път бе целунал момиче на бала в гимназията, но историята нямаше продължение – девойката бе заминала през ваканцията с родителите си в Гърция, а Сам го погълна подготовката за изпитите в Кеймбридж. Приемът му в университета, и то в най-стария и престижен колеж, бе заслужена награда за усилията му. И ето сега, само преди няколко дни, бе завършил бакалавър с отличие, пети по успех в специалността си. Наесен започваше магистърска програма, а после го чакаше дълга и успешна кариера. В мечтите си Сам се виждаше като световноизвестен геолог, съчетаващ вълнуващи романтични експедиции със сериозни доклади на големи научни конгреси. Красивата девойка, с която излизаше от четири месеца, допълваше бляскавото му бъдеще. Марта бе всичко, което може човек да си пожелае – сините ѝ очи караха сърцето му да подскача лудо. Когато рошеше косата му, когато нежно го целуваше... От унеса го извади мъжки глас:

– Свободно ли е при вас? – Въпросът беше зададен от едър мъж на около шейсет години, с посребрена брада и мустаци и с костюм, очевидно шит по поръчка в дизайнерско студио. В лявата си ръка носеше банален на вид черен лондонски чадър. Шапка тип Борсалино допълваше изискания вид на господина. Сам погледна тишърта и избелелите си дънки, после хвърли поглед към празната зала на „Принц Регент“, любимото му заведение в близост до Даунинг Колидж.

– Заповядайте, седнете.

– Една бира, моля – поръча мъжът, усмихна се снизходително и попита: – Предполагам се чудите: защо избрах точно тази маса?

„Ловец на глави, определено. Или изпълнителен директор на голяма миннодобивна компания. Може да е и ръководител на изследователски отдел. От голяма лаборатория в престижен университет. Знае кой съм, пети по успех в колежа, и вероятно иска да ме привлече.“

– Предполагам, че търсите точно мен. И искате да ми предложите работа в голяма лаборатория в престижен институт.

Сините очи на мъжа проблеснаха лукаво:

– Браво, две от две! Търся вас и искам да се запознаем. Възможно е да ви предложи и работа.

– Отлично, целият съм слух.

– Вие сте Самюел Густав Майер, роден в Мюнхен на 15 март 1998 г., спортна натура – тренирали сте футбол в детската школа на „Байерн“ и самбо при господин Прохоров от Калининград, после сте учили в МИС (Munich International School). Отличник в гимназията, участвали сте на няколко международни олимпиади по физика, върнали сте се със сребърен медал от Алмати, Казахстан. Бакалавърска степен от Тринити Колидж, специалност „Геология“, дипломната ви работа е на тема вулкани и очаквате предложения от големи лаборатории в престижни университети. А да, също така сте пилот любител.

Сам се разсмя.

– Очевидно не само аз умея да отгатвам. Добре сте си подготвили домашното.

– А също така сте правнук на Йозеф Райхенбах, командир на Пета СС танкова дивизия „Викинг“, воювала на Източния фронт при Сталинград и в Кавказ...

– Ккка... кво? Откъде знаете, това няма нищо общо с мен...

От изненада Сам започна да заеква, кръвта нахлу в главата му и той скочи на крака.

– Успокойте се, моля, имаме дълъг разговор с вас...

За съжаление, Сам не успя да чуе продължението на историята. Разговорът бе прекъснат от млад рус мъж, облечен в нелеп сив шлифер, с впечатляваща фигура, изпълнила рамката на входната врата. Следващите три секунди за Сам се сториха изключително дълги. В тях се случиха едновременно няколко неща – младият мъж отметна полата на шлифера си, в ръката му проблясна нещо метално и очевидно много смъртоносно, което ги обсипа с куршуми. За техен късмет не успяха да ги поразят – предпази ги масата, обърната с плота срещу нападаеля. Възрастният мъж показва завидни рефлексии – едновременно с обръщането на масивната дъбова маса той дръпна рязко Сам зад нея, а дясната му ръка излетя от джоба и метна някакво цилиндърче по посока на нападаеля. Последва оглушителен гръм, придружен с болезнена светлина. Полусляп и напълно глух, Сам се просна по лице и започна да се гърчи. На няколко крачки от тях русият мъж бе зает със същата дейност. Оръжието му се търкаляше на пода.

Сам се опита да се изправи, но бе повален от събеседника си и повлечен по посока на бара. Следващото усещане бе за полъх на хладен и застоен въздух, стръмни стълби, по които по-скоро се изпързаля, без да усети стъпалата, и каменен под, посрещнал задните му части с безкомпромисна твърдост. Господинът с чадъра продължи да го дърпа нанякъде, а секунда по-късно таванът се разтресе от мощен взрив над главите им.

– Граната, и то истинска – думите му достигнаха първо до съзнанието на Сам, а после до слуха му, който бе започнал да се възстановява. – Да се махаме по-бързо.

Коридорчето, в което бяха, завършваше с врата към улицата – слънчевата светлина блесна в очите им, а миг по-късно до тях със свирене на гуми закова тъмнозелен ягуар.

– Качвайте се бързо, сега ще дойдат. Зад волана седеше младеж на около осемнайсет години. Мъжът с чадъра се метна в колата и помахна на Сам да влезе. Той обаче стоеше на тротоара все още замаян, очите му се въртяха във всички посоки, а ръцете му трепереха.

– Полиция, трябва да викнем полиция!

– Моля ви, това ще усложни нещата, качвайте се! – Възрастният мъж очевидно губеше търпение.

– Не! Полиция! – Сам заотстъпва бързо назад.

– Добре, да изчезваме! Към Нюпорт, бързо. – Колата потегли със свирене на гуми, а Сам се втурна с всички сили назад по улицата. За негов късмет на следващата пресечка видя полицейска кола. Един полицаи седеше на шофьорското място, колегата му, изглежда, бе влязъл в близкото кафене. Сам се затича с всички сили към колата. В този момент слухът му долови засилващия се шум на мощен мотор, който със свистене на гуми закова между него и полицейската кола. Седящият отзад рус мъж вдигна вече познатото оръжие и обсипа полицейската кола с куршуми. Полицаят изобщо не успя да реагира, мощните изстрели го отхвърлиха към пасажерската врата. След секунда оръжието вече сочеше към Сам, но за негова изненада вместо изстрели се чу само глухо изщракване. Стрелецът също бе изненадан, дръпна затвора и пробва да повтори смъртоносната серия, но инстинктите на Сам вече сработиха. Шестте години тренировки в школата по самбо на Андрей Прохоров, бивш

сержант от Спецназ*, си казаха думата – лявата ръка на Сам хвана здраво оръжието, докато дясното му коляно срещна китката на мъжа. Той изохка и изтърва автомата. Самюел се хвърли безразсъдно към него, опитвайки се да го свали от мотоциклета, но бе изритан зверски в корема и отлетя настрани. В това време другият мъж форсира мотора и с бясна скорост се понесе по улицата.

Младежът грабна изпуснатото оръжие и натисна спуска, но се чу само познатото изщракване – очевидно пълнителят беше празен. В това време улицата започна да се изпълва с хора. Една жена видя окървавения полицаи, Самюел с празното оръжие в ръка и изпищя, сочейки го: „Убиец!“ Инстинктивно младежът се обърна към нея с автомат в ръката си. Следващият вик бе: „Оръжие!“, последван от изстрел, дошъл от кафенето. Изстрелът го стресна, а куршумът опърли косата му – приклепнал на коляно, партньорът на простреляния полицаи стреляше в него. Реакцията на Сам беше напълно естествена – метна се в страничната уличка и побягна с пълни сили. Криволичейки по тесните улички, след около двацет минути младежът беше стигнал до реката и останал без сили, се спотаи зад една барака за лодки. Това не можеше да бъде истина и не се случваше с него. Стрелба, преследване, а сега със сигурност го издирваше и полицията. Съдейки по реакцията на полицаия от кафенето, най-вероятно нямаше да му прочетат правата. А за свое учудване продължаваше да носи автомата на нападателя със себе си. Сам беше гледал достатъчно криминални

* Сили със специално назначение, елитни бойци от въоръжените сили на Русия, използвани за диверсионни операции и антитерористични дейности. Преминават през много усилено обучение в ръкопашен бой, стрелба, скокове с парашут и т.н.

филми и уликите сто процента го водеха в затвора – оръжието, с което бе стреляно по полицаи, бе в ръцете му с неговите отпечатащи навсякъде. Главата му щеше да се пръсне, мислите му прескачаха объркано. Трябваше да се предаде, без да го застрелят, и някой трябваше да посредничи между него и полицията. Сам нямаше адвокат, никога не се бе сблъсквал със закона и не знаеше как да постъпи. Извади телефона си и първият номер, който се появи бе, на Марта. Разбира се, Марта – неговата приятелка, тя можеше да го спаси – да отиде в полицията и да им разкаже всичко. След което да уреди Сам да се предаде без риск да го застрелят. А после... може би щеше да ги убеди, че е невинен. Само че телефонът на Марта бе изключен. „Навярно учи и го е изключила да не я безпокоят – помисли си младежът. – Явно трябва да я посетя в общежитието.“ Спотайвайки се в сенките, Сам се упъти към колежа на Марта. На входа стоеше добре познатият му портиер, чернокож мъж на около шейсет години, който често се шегуваше със студентите. Сам се наведе към него:

– Здравейте, господин Сойер, може ли да повикате Марта?

– Сам, здравей, Сам. Не съм те виждал от цели три часа, къде се загуби бе, човек. – Портиерът се ухили с трийсет и два карата бели зъби, контрастиращи на черното му лице. – Няма Марта, гуспудине, Марта излязла с брат си още сутринта. – Когато искаше, господин Сойер безпогрешно имитираше ямайски акцент.

– Как така е излязла с брат си. Марта няма брат.

– Е, тогава лошо – чернокожият мъж се намръщи. – Сутринта дойде един висок, рус мъж, каза, че е брат на Марта, и я повика. Тя дойде, прегърнаха се и излязоха.

– Висок, рус мъж? Как беше облечен?

– С обувки, панталони. Не разбирам много от мода. И с грозен сив шлифер.

Като чу за шлифера, на Сам му се подкосиха краката. Не можеше да повярва, че хората, стреляли два пъти по него, са отвлекли и Марта. Но как са я отвлекли и дали са я отвлекли? Марта нямаше брат, той беше сигурен в това. А мъжът се бе представил за неин брат и тя е тръгнала доброволно с него. Защо се случваше всичко това и кой можеше да му го обясни. Освен... може би човекът от ресторанта, ако беше тръгнал с него. Марта... какво общо имаше Марта с това? Трябваше да го намери, но как? И в един момент си спомни как човекът с чадъра нареди на шофьора си: „Към Нюпорт.“ Но Нюпорт е на другия край на Англия, в Уелс. Сам бързо извади телефона си и написа в навигацията Нюпорт. За негова изненада се оказа, че има едно селце със същото име само на двайсетина километра от Кеймбридж. Дали човекът от ресторанта не е имал предвид него? Струваше си да провери. Ако вземе влака до Лондон... и в този момент пак си представи английския полицаи, приклекнал, как стреля по него. В криминалните екшъни полицията блокираше всички пътища, летища и гари. Щяха да го хванат... или нещо по-лошо. Освен ако не отиде пеша. Или с велосипед, разбира се. Сам, както и повечето му приятели, имаше велосипед, паркиран на големия велопаркинг в Тринити. След десетина минути младежът вече се прокрадаваше в настъпващата тъмнина към паркинга. „Каква ирония само, все едно съм крадец, дошъл да открадне собственото си колело“ – мрачно си помисли Сам, но когато се метна на планинския бегач и натисна педалите, увереността му се засили. „Нюпорт е селце със стотина къщи, ако е там господинът, ще го намеря. И ще го принудя да ми отговори на няколко много важни въпроса...“ Навигацията го водеше по тесни междуселски пътища, минаваше

през заспали селца, покрай малки магазинчета и ресторанти. За негово щастие, бе много светло – на небето грееше пълна луна и не се наложи да използва фара на велосипеда. Късно след полунощ мина покрай първите къщи на селцето и намали скоростта. Идея нямаше какво да прави, но късметът, изглежда, не го бе изоставил – зад един жив плет му се мярна познат силует. Сам закова спирачките и се вгледа по-внимателно. Нямаше съмнение – това беше зеленият ягуар, с който възрастният човек бе напуснал ресторанта. Къщата изглеждаше пуста и тъмна, нормално за един часа след полунощ. Сам прикри велосипеда в гъстата растителност и се приближи до прозореца. Под пълтно спуснатите завеси се процеждаше лъч светлина. Това го окуражи да натисне настоятелно звънеца. Почти веднага вратата се отвори и на прага се показа човекът с чадъра.

– О, Сам, радвам се да ви видя – възрастният мъж не изглеждаше изненадан. – Очевидно сте размислили и искате нещо да ме попитате. Заповядайте, влезте и се разполагайте.

Сам и непознатият влязоха в голям, но уютен хол. По стените висяха картини, които изглеждаха стари и много скъпи. До камината имаше малка масичка с две големи кожени кресла и диван между тях. На масичката димеше лулата на стария господин, в кристална гарафа искреше отлежалото уиски.

– Сам, разбирам, че сте в шок и имате много въпроси. Ще се опитам да ви отговоря на всички, но първо ми кажете какво се случи и защо дойдохте тук? Доколкото си спомням, търсехте полицията.

– Пак ме нападнаха, убиха полицай и Марта я няма.

– Убит полицай, Марта? Къде е отишла Марта?

– Сутринта е излязла с „брат“ си. Марта няма брат, бил е човекът от ресторанта или някой от неговите хора. Висок,

рус, със сив шлифер. Изглежда са се познавали – портиерът каза, че го е прегърнала и тръгнали заедно.

– Стойте така, трябва веднага да се обадя. – Старият човек веднага извади смартфона си, набра някакъв номер и бързо започна да говори на непознат за Сам език. Разговорът продължи около две минути.

– Моите хора ще проверят къде е Марта. Надявам се да я намерим.

– Какво всъщност става? Защо ни нападнаха? Кои са тези хора? А и вие кой сте? И откъде познавате Марта? А полицаия защо го убиха? Полицията мисли, че аз съм убиецът. Но аз не съм, аз само се защитавах и взех оръжието на убиеца... – въпросите на младия мъж ваяха един след друг и не можеше да се спре.

– Успокойте се, Самюел, може ли да обсъдим въпросите един по един. Аз не мога да ви отговоря със сигурност на всички. Нещата тук се объркаха тотално, за което съжалявам. А вие станяхте, как да се изразя – косвена жертва.

– Какви бяха тези глупости за прадядо ми. Който, светла му памет, е починал много преди аз да се родя. И какво значение има, че е бил генерал и е командвал дивизия в една война, която вече никой не помни. – Сам не можеше да спре да прескача от тема в тема.

– Сам, Сам, Сам, моля да не ме засипвате с въпроси или ми дайте възможност да си ги записвам. Вече съм стар човек и паметта ми не е като едно време.

– Вие стар! Вие май сте суперстар. Или Супермен, или Шрек. Как само обърнахте масата. И винаги ли си носите гранати в джоба. Ей така, за всеки случай, ако на някого му хрумне да стреля по вас. Кой сте вие, това е първият ми и може би най-важен въпрос.

– Добре, нека започнем от това кой съм аз.

Историята, която му разказа мъжът, започваше преди почти век. Сам знаеше, че е имал дядо нацист (което родителите му разпалено отричаха, според тях той просто е бил войник, изпълняващ заповеди и защитавал родината си). Беше чувал и за прабаба си Клара, която била много красива. Баща му твърдеше, че приличала ужасно много на майка му, но Сам подозираше, че това не е съвсем вярно – баща му обичаше да прави комплименти и с този се опитваше да се подмаже на майка му. Сега обаче научи много повече подробности за семейството си – прабаба му Клара Райхенбах била родена като Клара Ешкенази, дъщеря на местния равин. Приела християнството, за да се омъжи за капитан Йозеф Райхенбах, и съответно била отхвърлена от еврейските си роднини. Капитан Райхенбах като амбициозен и умен офицер бързо се издигнал в йерархията на Вермахта. Членството му в НСДАП* определено подпомогнало кариерата му и в началото на войната вече бил групенфюрер от СС**.

* Националсоциалистическа германска работническа партия (*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, NSDAP*). Крайнодясната партия с идеология, базирана върху пангерманския национализъм, антисемитизъм, антикомунизъм и арийско превъзходство е създадена през 1918 г. от германския националист Антон Декслер и оглавена през 1925 г. от Адолф Хитлер. През 1932 г. националсоциалистите печелят най-много гласове в Райхстага и през 1933 г. Адолф Хитлер е назначен за канцлер на Германия.

** Охранителен отряд (*Schutzstaffel*), голяма паравоенна организация, създадена през 1925 г. първоначално за охрана на висшите ръководители на НСДАП. Членовете ѝ са избирани по расов признак, безусловно верни на фюрера. СС са контролирали концентрационните лагери и са отговорни за убийството на милиони евреи, комунисти, военнопленници, цигани, хомосексуалисти и всички несъгласни с политиката на нацистката партия. Вафен

През 1940 г. станал първият командир на Пета СС танкова дивизия „Викинг“*. Дивизията му била единствената, в която участвали чужденци от така наречените „расово приемливи“ народи – белгийци, холандци, датчани, норвежци и финландци. Участвал е в настъплението на Източния фронт – в районите на Житомир, Черкаска и Сталино, а впоследствие в района на Кавказ. Успял да се добере след поражението на Германия до разположението на западните съюзници и се предал на американците. Бил е съден на процеса в Нюрнберг, но не намерили достатъчно данни за военни престъпления и го оправдали. Дори е получавал генералска пенсия до смъртта си през 1962 г.

Прабаба му Клара е имала двама братя и една сестра.

Сестра ѝ Елза нямала нейния късмет да бъде съпруга на групенфюрер от СС и съответно загинала с цялото си семейство в концлагера Берген-Белзен. Съпругът ѝ бил застрелян, а тя и четирите ѝ деца, най-малкото на две години, умрели от тиф. Двамата ѝ братя Ицхак и Закари успели да избягат в Англия. След войната Ицхак се заселил в Израел, а брат му останал в Лондон.

– И така, Сам, аз съм Арон Ешкенази. Закари Ешкенази беше баща ми, така че с вас се явяваме нещо като роднини. Затова и мен ме пратиха да се свържа с вас.

Сам до известна степен се беше успокоил. Уютната атмосфера на старата къща и двойното уиски с малко лед

СС е военното крило на организацията, създадени са елитни дивизии от безусловно верни на фюрера нацисти и използвани в критични ситуации.

* Това е художествена измислица. Първият командир на Пета СС танкова дивизия „Викинг“ е обергрупенфюрер от СС Феликс Щайнер.

определено му помогнаха в тази мисия. Вече можеше да си позволи и лек сарказъм:

– Значи сте решили да се запознаете с роднините си. Може би да ме поканите на фамилната среща? Да си поговорим за доброто старо време, да ме срещнете с красивата братовчедка Беата. Ако междувременно не ни убият по пътя! Стига глупости, господин Ешкенази! Защо ме набъркахте в тази история? Всъщност вие казахте „пратиха ме“. Кои са тези, които ви „пратиха“?

– Самюел, ще ви отговоря на всички въпроси или поне на тия, на които ми е разрешено. Искам да ми обещаете обаче, че това, което научите, няма да споделяте с никого.

– А декларация за конфиденциалност няма ли да ме накарате да подпиша? – младият човек беше започнал да се изнервя.

– Няма нужда от декларация за конфиденциалност, просто ако споменете някъде за този наш разговор, ще наредя да ви убият – с болка в душата, разбира се... Естествено, ако си мълчите, нищо подобно няма да ви се случи.

– Господи, днес е прекрасен ден – вече три пъти се опитаха да ме убият, сега приятелски ми обещават същото. Какво, по дяволите, става, аз съм просто един студент в престижен университет. А се оказах много желан обект за убиване. Да, сър, обещавам да си мълча, само ви моля не ме убивайте!

– Три пъти? Аз знам само за първия път, разкажете ми какво се случи, като се разделихме.

Сам му разказа всичко – за простреляния полицай, за русия мъж с автомата, как е бягал из мирното английско градче, преследван от куршумите на възпитаната английска полиция. Как е говорил с портиера, който му е разказал за брата на Марта.

Възрастният човек го слушаше внимателно, като чу за престрелката с полицията, видимо се притесни. Разсеяно се

протегна, взе лулата от масичката и започна да я тъпче с тюн. Като всичко друго и тя бе много интересна и видимо скъпа – с извита тръба и широка глава. Забелязал погледа на Сам, той се усмихна тъжно:

– Да, това е лулата на Шерлок Холмс. Което донякъде отговаря на професията ми. Само дете не съм на свободна практика, а работя на държавна служба.

– В Ню Скотланд Ярд* ли? Тогава можете да им обясните недоразумението, което се получи. Не съм стрелял в полица.

– Предполагам, че вече сами са стигнали до този извод. Или не... Което не означава, че не ви издирват и ако ви намерят, ще ви приберат за достатъчно дълго време да им разкажете историята си. По много, много пъти. Което за нас не е добре, даже никак. Тъй като аз не съм полицай, или по-точно не работя точно в полицията, или не точно в английската полиция. Държавната ми служба просто е в друга държава. А като цяло се грижа планетата ни да стане едно по-спокойно място за живеене.

– И коя е тази друга държава? – Сам леко повиши тон. Загадките почваха да му идват в повече. – Съдейки по произхода ви, сигурно говорите за държавата Израел.

Обгърнат от кълбо ароматен дим, Арон Ешкенази продажи:

– Познахте, Сам, браво. Другата държава наистина е държавата Израел. Знаете, че Израел има много врагове; бих казал много повече, отколкото приятели. Евреите сме преживели много – още от времето преди Христа сме били гонени, изселвани и репресирани. В седми век преди новата ера асирийците изгонили евреите от земите на Царство

* Централата на английската полиция.

Израел. По-късно Вавилон унищожава и Царство Юдея. Евреите сме били разселени в Египет, Месопотамия, Персия. Чували сте библийската история за бягството от Египет, прекосяването на морето и т.н. След тези завоеватели дошли римляните с техните закони и жестокост, като евреите отново сме били прокудени в Европа, Азия и Африка. Там също са ни преследвали, правени са опити да ни принудят да приемем насилствено християнството, конфискували са ни имотите и земите. Многократно са ни изселвали – от Испания, Португалия и Сицилия евреите сме били изгонени в Османската империя. През деветнайсети век сме преживели погромите в Русия и аферата „Драйфус“* във Франция. И накрая Хитлер се опита „окончателно“ да реши еврейския въпрос. В газовите камери загинаха над шест милиона евреи. Дори сега Израел е обграден от врагове и принуден да се защитава с всички сили и средства.

– Господин Ешкенази, сам знаете, че монетата има две страни – Израел окупира арабски земи, вашите тежковъоръжени войници се бият с деца, въоръжени с камъни. Вие смятате, че е ваше право да убивате противниците си в цял свят. Кой ви дава това право – шестте милиона жертви през Втората световна война ли?

– Не само те! И ние не убиваме невинни! Или поне се опитваме да ги предпазим. Аз лично не съм съгласен с мно-

* Алфред Драйфус е единственият офицер от еврейски произход в Генералния щаб на Франция през 1894 г. Обвинен е в шпионаж в полза на Германия, делото му е пример за съдебна грешка и предизвиква вълна от антисемитизъм. Осъден е на доживотна каторга, впоследствие е реабилитиран, но общественото мнение продължава да го смята за предател. През 1908 г. е убит от френски националист.

го от решенията на нашето правителство, смятам, че с преговори и умерен тон може да постигнем много повече. Но дотогава ще се борим с враговете си, където и които да са те. Скъпи Сам, само за последната година благодарение на мен и моите колеги сме предотвратили сто трийсет и осем терористични акта в цял свят. Като два от тях бяха планирани за вашия роден град Мюнхен. Може би сме спасили живота на ваши близки. Но както казахте, монетата винаги има две страни. Всъщност моята работа не е пряко свързана с гонене на терористи, стрелба и преследване. Аз съм по-скоро счетоводител и преследвам парите. Вие сте още млад, може и да не сте се замисляли задълбочено какво представляват парите. Освен средство за охолан живот и развлечения парите могат да бъдат оръжие. И то много страшно оръжие. Радикален терорист без пари е като вързано куче – може да лае и да се зъби, но не може никого да ухапе. Неонацистка група без пари е като клуб на пенсионера – седят кротко, пеят песни и псуват правителството. Но да не се отклоняваме от темата – защо се спряхме на вас и какво искаме. По въпроса защо – отговорът е прост, интересуваме се от Марта, а с ваша помощ се надявахме да си изясним много въпроси.

– Марта? Така си знаех! Объркахте и моя, и нейния живот. Ако не бяхте вие... – от възмущение Сам скочи на крака, разливайки чашата си.

– Седнете и слушайте внимателно – подозираме, че Марта не е тази, за която се представя, и последните събития донякъде доказват тезата ми. Всъщност кажете ми какво знаете за нея?

– Знам всичко, тя ми е приятелка, за бога. Или поне си мислех, че зная. Излизаме вече четвърти месец и аз я обичам. Тя също ме обича. Като завършим, ще се оженим.

– Интересно... Тя ли ви го каза?

– Не, разбира се, тя не желае да говори по тези въпроси. Казва ми да се концентрираме върху мига, защото животът е съставен от мигове. И сега не било времето, понякога се разплаква без причина.

– Добре, Сам, аз ще ви кажа каквото знам за Марта, а после ще си сверим версиите. Марта е родена на 6 септември 1999 г. в Йоханесбург в богато семейство. Баща ѝ Клаус и майка ѝ Рита Щросмайер се занимават с недвижими имоти и търговия със строителна техника. Приета е да учи физика в Кеймбридж, Нюман Колидж*, и ще се дипломира заедно с вас. Дотук мисля, че нямаме разминавания – лекото кимване на младежа потвърди думите му. След което продължи: Но това май се разминава с действителността – оказа се, че Марта се е появила на този свят осемнайсетгодишна.

– Какво искате да кажете, как така се е появила осемнайсетгодишна?

– Ще обясня – по причини, които засега няма да коментираме, ние се заинтересувахме от семейството на Марта. Те бяха поставени под дискретно наблюдение и ние започнахме да събираме информация за тях. По време на коледната ваканция при тях дойде дъщеря им Марта и съответно също беше поставена под наблюдение. След което тя изчезна – нямаше я двайсет и три дни, появи се малко преди да отлети за Англия.

– Може да е била на гости при приятели. Какво означава изчезна?

– Да, така е. В началото решихме, че е точно така. Но бяхме длъжни да проверим, още повече че подозирахме родителите ѝ в недотам законни сделки. Трябваше или да

* Един от колежите в Кеймбридж, основан през 1871 г. като втори женски колеж.

я включим, или да я изключим от подозрение. След като изчезна, се усъмнихме и започнахме да ровим в миналото ѝ. Имахме датата ѝ на раждане и направихме дискретно проучване за децата, родени на тази дата. И не открихме нищо, все едно такава дете не се беше родило. Това не е нещо значимо като факт – възможно е да е родена в чужбина, но родителите ѝ да са решили да скрият този факт. Другата вероятност е да е била осиновена, което би обяснило липсата ѝ в градските регистри. Все пак едно дете трябва да е ходило на училище. Проверихме ѝ досието в колежа – там пише, че е завършила Сейнт Мери Скул*. Проверката в училището показва, че Марта е учила там и е завършила с отличен успех. Нашият агент обаче проявил скептицизъм и дискретно се е срещнал с няколко съученички на Марта, които отрекли да са я познавали. Очевидно човек с доста власт и умения е променил базата данни с учениците.

– Но това е нелепо – при една проверка веднага би излязло наяве.

– Да, ако някой тръгне да проверява. Но защо да го прави – обикновено хората имат конкретни питання за конкретен човек. Кой би поискал списък на всички ученици, а дори да го поиска, как ще разбере, че Марта Щросмайер никога не е учила там.

Сам пак се изправи и започна нервно да обикаля стаята.

– Говорете, моля ви, какво стана после?

– После дойдохме тук, за да разберем какво става. Затова решихме да се свържем с вас, използвайки роднинските ни връзки. И покрай вас да разрешим случая. Вие сте бли-

* Най-старото училище в Йоханесбург, основано през 1888 г. Смятано е за едно от най-добрите академични училища в страната.

зък с Марта и мислехме да ви използваме за да получим повече информация за нея и семейството ѝ.

– Значи да ме използвате? Заради което едва не ме убиха. Но това не обяснява как още на първата ни среща се появи братът на Марта. А може да не ѝ е брат, а приятел или годеник. И да е стрелял по мен от ревност.

– Едва ли, едва ли – старият мъж поклати скептично глава. – Въпреки че е възможно. Както е възможно и мен да са ме проследили. Но по-вероятно е да са следили вас. Може би теорията ви за ревнив обожател да не е напълно безпочвена. Отчитайки и аматьорските му действия...

– Но откъде са знаели, че някой търси Марта? – Сам усети, че започва да се обърква.

– Историята е дълга, предпочитам да си я спестя.

– Май няма да стане, вече ме набъркахте, Марта я няма и телефонът ѝ е изключен. Полицията ме търси за убийство, което не съм извършил...

В този момент телефонът на Арон Ешкенази звънна едва доловимо. Възрастният мъж го вдигна, слуша няколко минути безмълвно, след което затвори.

– Сам имам две добри и две не толкова добри новини. Първата е, че полицаят в колата е жив и здрав. Благодарение на антитерористичните мерки, отскоро въведени в английската полиция, е бил с бронезилетка, доста е натъртен, но не е дори ранен. Също така полицията вече е наясно, че вие не сте стреляли по него. Другата добра новина е, че следователите нямат идея кой сте. А не дотам добрата е, че всички жп гари и автогари, летища и пристанища са блокирани и полицаите имат задължение да проверяват всеки висок младеж. Направили са ви и фотопортрет, който, за щастие, много малко прилича на вас. Другата лоша новина е, че момичето от бара е в болница. Ще се оправи, но е контузирана

от ударната вълна на гранатата. И е получила амнезия – не може да си спомни нищо за това кои са били в кръчмата. Може би е временно, но това в момента е от полза за нас. Разкажете ми как изглеждаше оръжието, с което стреляха по вас? И къде е сега?

– Ами повече приличаше на пистолет със странен дълъг пълнител и тънка цев.

– Като този ли? – възрастният мъж отиде до една картина, премести я и зад нея се оказа вграден сейф с клавиатура. Сръчно набра комбинацията и го отвори – вътре имаше арсенал, с който да се започне и успешно да се завърши малка война. Автоматът, който извади от сейфа, бе точно копие на оръжието, отнето от Сам.

– Да точно това е! Какво е това?

– Картечен пистолет „Узи“, гордостта на израелската оръжейна индустрия. Разработен е през 50-те години, но все още се ползва на много горещи места на планетата. Притежава пълнител в ръкохватката с 32 патрона, лесно се разглобява и поддържа. По ирония на съдбата едва не ни убиха с родното ми оръжие.

– А кои бяха тези хора? Терористи ли?

Възрастният човек поклати глава недоверчиво:

– Не знаем Сам, не се вместили точно в профила на терориста. На фона на това, което знаем, изглеждат като наемници в незаконна корпорация. Но дори за наемници действат изключително аматьорски. А връзката им с Марта поражда повече въпроси, отколкото отговори... Всичко толкова се обърка – ако спрем дотук и вие отидете в полицията, най-вероятно ще ви освободят след ден-два. Но ще ме погнат мен, а аз не мога да си позволя това. Полицията ще бъде доста любопитна.

– Не, не няма да ходя в никаква полиция. Искам да се срещна с Марта, искам да си поговоря и с „братчето“ ѝ. Мисля, че си спестихте голяма част от историята...

– Господине, Леа е тук, иска да влезе веднага. – Шофьорът на ягуара очевидно съвместяваше длъжностите и на портиер.

Арон Ешкенази примирително разпери ръце.

– Добре, нека влезе.